

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΑΙ ΛΥΠΗΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

Η ΠΗΛΙΝΗ ΣΟΥΠΙΕΡΑ

«Ιστορία στην οποία αποδεικνύεται τι στοιχίζει κάποτε ένα έντελως άθωο συζυγικό φέμμα».

‘Η χαμηλή από άναξου βιβλιοθήκη έπιανε τις δυο πλευρές του γραφείου του κ. Παννεντελί, του πλουσίου μεγαλοισοδηματίου. Έπάνω από την βιβλιοθήκη αυτή ήταν άραδιασμένες, χωρίς καμιά σειρά, εικόνας διαφόρων ζωγράφων, μιμιπελό όλων των ειδών και όλων των στυλ, και μαζί μ’ όλα αυτά μία μεγάλη πήλινη σουπιέρα, τοποθετημένη κάτω από μία παλιά, πολύτιμη εικόνα του Κρόϋττς, του περιφημού ζωγράφου του 18ου αιώνας.

Το σύγγραμμα του γραφείου αυτού ή κυρία Παννεντελί δεν το έμπιστευόταν σε καμιά από τις υπηρέτριες. Μόνη της έξεσζόνιζε, το γραφείο, την βιβλιοθήκη, τις κορνίζες των εικόνων και τα μιμιπελό, άζομη και την πήλινη σουπιέρα που δεν την χώνευε καθόλου. Ξεσζονίζοντας πλησίαζε το πρόσωπό της πολύ κοντά σε κάθε πράγμα, γιατί ήταν τρομερά μύωφ και φοβόταν μήπως σπάση τίποτα.

Ρωτούσε πάντα τον εαυτό της γιατί άραγε ο άνδρας της είχε κουβαλήσει αυτή την πήλινη σουπιέρα στο σπίτι, γιατί τότε την είχε βάσει επάνω στην βιβλιοθήκη στο παιδί περιβλεπτο μέρος. ‘Ήθελε να τον ρωτήσει σχετικώς να μάθη το γιατί, μιά διάταξη γιατί τον ήξευρε λιγάκι ιδιότροπο. Μολαταύτα ο κ. Παννεντελί είχε καταλάβει το μίσο της γυναίκας του για τη σουπιέρα, μιά δεν του έλεγε τίποτε. Είχε το ασολό του. Θάβρισκε τρόπο να την κάνη ν’ αγαπήση το παλιό αυτό σκευός, που του ήταν τόσο σηματοδές...

Μιά μέρα ενώ ή κ. ‘Ορτανσία ξεσζονίζε με προσοχή τα μιμιπελό, μπήκε ο άνδρας της και με ύφος γελαστό και ευχαριστημένο της φώναζε από την πόρτα δείχνοντάς της τη σουπιέρα που βρισζοταν πάνω στη βιβλιοθήκη :

— ‘Ορτανσία !... Το βλέπεις αυτό το παλιό πράμα ; Το βλέπεις ;... Αί, λοιπόν ή περιφημη αυτή σουπιέρα έχει επάνω αξίζει εκατόν δέκα χιλιάδες φράγκα ! Τ’ άκουζ ; ‘Εκατόν δέκα χιλιάδες στογγυλές !...

Της κυρίας Παννεντελί τιά μάτια γούθλωσαν από έκπληξη.

— ‘Εκατόν δέκα χιλιάδες ! ρώτησε γεμάτη άπορία.

— Μάλιστα ! είπε ο κ. Παννεντελί εκατόν δέκα σωστές... Είδες λοιπόν που δεν μιάς γεμίζε το μάτι ούτε μένα ούτε σένα : Ηρό πάντων όσένα. Ξεφεις δέ πως έμαθα την αξία της ; ‘Ο άρχαιοπώλης που ήθελε το πρωί ζήτησε να την άγοράση. ‘Εφθάσε να μου προσφέρει εκατόν δέκα χιλιάδες φράγκα ! Ένώ έγω την άγόρασα σ’ένα παληομάγαζο για έφτά φράγκα ! Βλέπεις που δεν έχεις δίχρη να με στραβοζυγιάς κάθε φορά που κουβαλάω από έξω αυτά τιά παλιοπραγματα όπως τιά λέε ;...

— ‘Έχει τόση αξία και το αφίνεις έτσι έκτεθειμένο ; ρώτησε με ζωηρό ενδιαφέρον τώρα ή κυρία ‘Ορτανσία. Μά μπουρδία να πέρη και να σπάση. Πρέπει να το κλείσης στο χρηματοκιβώτιο.

— Μπα, δεν έχει φόβο. Μονο να το προσέχης όταν το ξεσζονίζεις.

‘Από αυτή την ήμερα ή κυρία ‘Ορτανσία ξεσζονίζε... μετά φόβου Θεού πίστωση και άγάπης, την πήλινη σουπιέρα. Δεν της εθρίσκε εν τούτοις καμιά ξειαιρετική όμορφιά. Θυμόταν μάλιστα ότι στο σπίτι του πατέρα της, όταν ήτανε μικρή, είχαν ‘Έξωρε ήουρα τις βόλονταις ήμους της ζωής της.

— Πραγματικώς, είχε όμορφη ! είπε μία μέρα μπροστά στον άνδρα της. ‘Αξίζει άληθινά εκατόν δέκα χιλιάδες.

— Θαμιάσια ! φώναζε ένθουσιασμένος ο κ. Παννεντελί. Νά που άρχίζεις να την βρίζεις ώραία. Βλέπεις τι ώραία χρώματα που έχει ; Τι τέχνη !...

‘Η κυρία ‘Ορτανσία δεν έβλεπε και καμιά ξειαιρετική τέχνη στην σουπιέρα, ούτε και ώραία χρώματα, αφού ήταν άπορη όλόκληρη. ‘Εν τούτοις δεν θέλησε ν’ άνοιξη συζήτηση για να μην φανη ότι δεν καταλαβαίνει από τέχνη.

‘Αλλοίμονο όμως !... ‘Αν είχε άνοιξει συζήτηση την ήμερα αυτή διά είχε βγη από μία πλάνη, από μία παρεξήγησι, που της έγινε άργότερα άφορη μεγάλης συμφροδές...

***

Σε λίγες μέρες ο κύριος Παννεντελί πέθανε ξαφνικά από συμφορήσι, χωρίς να προφθάση να εξηγήση στη γυναίκα του, ότι τις εκατόν δέκα χιλιάδες φράγκα του της είχαν προσφέρει όχι για την πήλινη σουπιέρα, αλλά για την εικόνα του Κρόϋττς που ήταν κρεμασμένη ακριβώς επάνω απ’ τη σουπιέρα. Της είχε πει ψέμματα για να προσέχη μή σπάση τη σουπιέρα. Αυτό ήταν όλο...

Και ή κυρία ‘Ορτανσία έπίστευε τυφλά πλέον, σ’ όλη της τη ζωή, ότι ή πήλινη σουπιέρα είχε ... μεγάλη αξία !...

Μόλις έγινε ή κηδεία του συζύγου της, ή κυρία ‘Ορτανσία, έδήλωσε ότι θά πουλούσε όλα τιά περιττά πράγματα που είχε μαζέψει τόσα χρόνια ο μαζαρίτης στο σπίτι και φώναζε κι όλες έναν έμπορο παλαιών άντικειμένων. ‘Ο έμπορος είδε μεταξύ των άλλων και την εικόνα του Κρόϋττς πουταν κρεμασμένη πάνω απ’ τη σουπιέρα και του άνοιξε άμέσως ή όρεξη.

— Είνε κι αυτό για πούλημα κυρία μου ; ρώτησε, δείχνοντας προς τιά έζει :

‘Η κυρία Παννεντελί ένόμισε πως ο έμπορος έδειξε την σουπιέρα—ήταν βλέπετε και τιά δυο άντικείμενα μαζί και σ’ αυτό όφείλεται και ή μοιραία παρεξήγησι—και του είπε :

— Τι λέτε καλέ ; Ρωτάτε αν είνε για πούλημα, ή σουπιέρα ; ‘Ο’ άστειεύσθε βέβαια. ‘Εγώ, κυρία, δεν ξεπουλάω επειδή έχω ανάγκη από λεφτά, αλλά επειδή θέλω να ξεφορτωθώ τιά περιττά πράγματα. Νομίζετε λοιπόν πως θά πωλήσω, έτσι εύκολα, το θησαυρό μου ; ‘Οχι κύριε ! ‘Όλα να άλλα έκτός από την σουπιέρα...

‘Αλλο που δεν ήθελε ο έμπορος. ‘Επλήρωσε καμιά δεκαπενταριά φράγκα για την εικόνα του Κρόϋττς, την πήρε άμέσως μαζί του και την μεταπούλησε άργότερα σε κάποιον ‘Αμερικανό για μισό εκατομμύριο ! Για τιά μάτια άγόρασε απ’ την κ. ‘Ορτανσία, όσο-όσο και μερικά άλλα μικροπραγματα...

Μετά το ξεπουλημα αυτό ή κυρία ‘Ορτανσία έφυγε απ’ το Παρίσι κι ‘εγκατεστάθη σε κάποια επαρχία όπου είχε έναν μικρό ιδιόκτητο πύργο. ‘Εκει μετέφερε όσα πράγματα είχε κρατήσει από το μέγαρο του Παρισίου και πρώτα-πρώτα τη σουπιέρα, την οποία κουβαλήσε μόνη της, στα χέρια της, ενώ ο όπηρετής της, μη ξεροντας τί συμβαίνει, χαμογελούσαν ειρωνικά. Βέβαιη για την αξία της σουπιέρας ή κ. ‘Ορτανσία την τοποθέτησε μέσα σ’ ένα σηματομένο κουτί και κάθε μέρα έπιγυαινε και την εκαιάρωνε. ‘Εμενε κάθε δόλοκληρης έξαστατη μπουστά της !...

Σε λίγον καιρό όλοι στην χώρα ήξευραν πως ή πυργοδέσποινα έλάτρευε σάν είδωλο κάποια σουπιέρα και όλοι έφρεζαν να δουν την σουπιέρα αυτή. ‘Αν ή σουπιέρα ήταν από έλκετική πορσελάνη, αν είχε τίποτε περιήρημες ζωγραφιές επάνω, ή κυρία Παννεντελί θά είχε σωθή. ‘Αλλά διαν οι γείτονές της την είδαν να προσκονάη σκεδόν μια κοινή, ζογοτατη πήλινη σουπιέρα, τότε, εσημφώνησαν όλοι, ότι ή πυργοδέσποινα δεν ήταν στα καλά της. Ειδοδοτησαν μάλιστα με τρόπο και τ ν γιατρό της περιφρορίας να πάη να την ίδη...

‘Ο γιατρός έήγε πράγματα και με πολλή διακριτικότητα άφρισε να της μιλή για διάφορα ζητήματα. Σε μία στιγμή έφρεσε την όμιλία στη σουπιέρα.

— Θά είνε της είνε κανένα παμπάλαιο οικογενειακό κειμήλιο που παρεδόθη από γενεάς εις γενεάν.

— Μπα ! Καθόλου, άπάντησεν ή ‘Ορτανσία. ‘Ο άνδρας μου την άγόρασε πρό έτών. Την πλήρωσε μάλιστα μονάχα έφτά φράγκα !

— Τότε θά σάς θυμίζη κανένα εύτυχές οικογενειακό περιστατικό...

— Ούτε... Είνε... Θά σάς άποκαλύψω ένα μυστικό γιατρέ. ‘Ε, λοιπόν αυτή ή σουπιέρα αξίζει εκατόν δέκα χιλιάδες φράγκα ! Τόσες προσέφερε τουλάχιστον κάποιος άρχαιοπώλης στον μαζαρίτη συζυγό μου.

— ‘Αστειεύσθε, βέβαια, κυρία μου, είπεν ο γιατρός.

— Δεν άστειεύομαι καθόλου. Για έλατε να δήτε. Κυντάξε την... Κυντάξε την λοιπόν. Κυντάξε τι ώραίο χρωματισμοί, τιά απλότης ! εξήγησεν ή κυρία Παννεντελί επαναλαμβάνοντας τις φροσεις που της είχε πη άλλοτε ο συζυγός της για να την κάνη να την προσέχη στο ξεσζονίσμα.

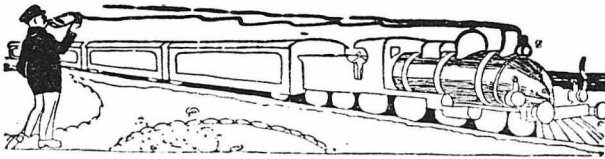
‘Ο γιατρός βλέποντας πως του μιλούσε σοβαρά εσημηάτις την πασιθήση ότι ή πυργοδέσποινα δεν ήταν και τόσο καλά στα μυαλά της. Και επειδή ήταν εύσυνειδήτος και ως γιατρός και ως άνθρωπος, έάλωσε όλους τους συγγενείς της κ. ‘Ορτανσίας—κατι εξαδέλφους πεμπτου και έκτου βαθμού—και τους έρόττεινε να την κρηφύουν υπό άπαγόρευση και να την κλείσουν σε μία νευρολογική κλινική !

Οι συγγενείς που δεν ενδιαφερόντουσαν καθόλου για την ύγεια της καίμενης της κ. ‘Ορτανσίας άλλα που βιαζόντουσαν να την κληρονομήσουν μιά ώρα γοηγωρώτερα, έδέχθησαν πρόθυμα την πρόταση του γιατρού. Του έπροπλήρωσαν μάλιστα μιά γενναία άμοιβή για την όπηρεσία που θά προσέφερε και στην... άρρωστη και σ’ αυτούς και στην... κοινωνία.

‘Ετσι έκλεισαν την κυρία Παννεντελί στο πλησιέστερο φρενο-

Έξωρε ήουρα τις βόλονταις ήμους της ζωής της.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΑΡΑΚΗΤΡΕΣ

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

(Του Λαμπρυγιέρ)

Νά τί θά πῆ ἀφηρημένος :
'Ο Μενάλκας εἶχε χάσει μιὰ φορά στό παίγνιδι ὅλα τὰ χρήματα πού εἶχε μέσα στήν σακούλα του. Θέλοντας νά ἐξαουλοθήσῃ τὸ παίγνιδι, μπῆκε στήν κάμαρά του, ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι, ἔβγαλε μιὰ κασετίνα τὴν ἄνοιξε, πήρε ὅσα χρήματα ἠθέλει καὶ νόμισε πὺς τὴν ξανάβαλε στὴ θέση της.

Ἐξάφνα ὁμῶς ἄκουσε γαργίσματα σκόλλου μέσα στό ντουλάπι. Ἐμπῆκε τότε ἄνοιγε πάλι τὸ ντουλάπι καί... πεθαίνει στά γέλια, βλέποντας νά πηδᾷ ἐμπρὸς του τὸ σκυλάκι του, πού τὸ εἶχε χάσει στὴ ντουλάπα... ἀντὶ τῆς κασετίνας !

Μιά μέρα πάλι ὁ Μενάλκας βρισκόταν στό κατὰστρομα ἐνὸς βαποριοῦ καὶ ρώτησε τί ὥρα εἶνε. Τοῦ ἔδωσαν τότε ἕνα ὄρολόι νὰ πιεῖται μόνος του, μιὰ ὄρα, μὴ ὅσο νά τὸ πᾶρη στό χέρι του, ἔβγαλε καὶ τὴν ὥρα, ἔξωστῆκε κ' ὁ ἴδιος καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα σάν ζάτι πού ἦταν ἐντελῶς περιττό !...

'Ο Μενάλκας ἔγραψε κάποτε ἕνα ἐκτενὲς γράμμα, ἔρριξε ἀπάνω λίγη σκόνη γιὰ νὰ στεγνώσῃ ἡ μελάνη καὶ κατόπι ἔρριξε πάλι τὴν σκόνη μέσα στό μελανοδοχείο !...

Μὰ δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ πᾶν.
'Ο Μενάλκας ἔγραψε κάποτε δύο ἐπιστολὲς καὶ τὴ στιγμή πού τις ἔκλεινε στοὺς φραγέλλους ἔβαλε λάθος κ' ἡ ἐπιστολὲς πῆραν διαφορτικὴ διεύθυνσι.

'Ενας φίλος του δούε πήρε τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ γράμματα τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς :

« Πάμπια - Πέτρο, μὴ ξεχᾶσῃς μὲς τῆς ἀπὸ τὸ γράμμα μου νὰ μοῦ στείλῃς τ' ἄγχιρο πού σοῦ παράγγειλα. »

'Ο ἐπιστάτης τῆς ἐπαύλεως τοῦ Μενάλκα, πήρε τὸ ἄλλο γράμμα, τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς :

« Υψηλότατε, ἔξετέλεσα μὲ τρυφὴν ὑποταγὴν τὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἠδύκχησε νὰ μοῦ δώσῃ !... »

Κάποια ἄλλη μέρα πάλι ὁ Μενάλκας ἔβγαλε νὰ συναντήσῃ σ' ἕνα σπίτι μιὰ νέα χήρα. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τῆς μιλάει γιὰ τὸ μακαρίτη σὺζυγό της καὶ κοινὰ στάλλα τὴν ρώτησε πὺς καὶ ποτε πέθανε. Ἡ χήρα ἡ ὁποία ἦταν καὶ λιγάκι εὐαίσθητη, συγκινήθηκε μὲ τίς ἐρωτήσεις του αὐτῆς κ' ἄρχισε νὰ στεναίξει καὶ νὰ κλαίει μὲ λυγμούς !... Τοῦ διηγήθηκε ἐν τούτοις μὲ ὅλες τίς λεπτομέρειας τὰ ἑξῆς νόσου τοῦ συζύγου της, ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας πού ἀρρώστησε ὡς τίς τελευταίες του στιγμῆς...

— Δὲν μοῦ λέτε κυρία μου, τῆς λέει τότε ἀφηρημένος ὁ Μενάλκας, δὲν εἶχατε παρὰ αὐτὸν μόνον;...
Λαμπρυγιέρ

κομιοί ! Ἡ φτωχὴ Ὁρτανσία δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίστασι. Δὲν τῆς ἔξηρα κατὰρὰ τὸ πᾶγμα. Μποροῖς—σκέφτηκε— νὰ εἶνε πραγματικῶς λιγάκι ἀφοροῦτη. Εἶχε πονέσει τόσο γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της !... Κλείστηκε λοιπὸν στό φρενοκομιοὺ ὁλοζήπουσα στὴ μοῖρα της, χωρὶς γογγυσμούς.

Ζήτησε μόνον τῆς σταίλου καὶ τὴν πῆλινη σουπιέρα της, γιὰ νὰ τὴν ἔχει κοντά της. Καὶ οἱ κληρονόμοι της πού δὲν εἶχαν κανένα λόγο νὰ μὴν ἱκανοποιήσουν τὴν ἀνέξοδη αὐτὴ ἐπιθυμία της, τῆς τὴν ἔστειλαν ἀμέσως...

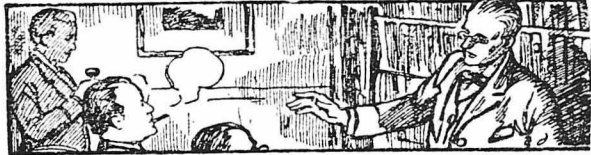
Μὲ τὴν σουπιέρα δίπλα της ἡ Ὁρτανσία Παννεσκι ἔζησε ἡσυχὰ τίς ὑπόλοιπες ἡμέρες τῆς ζωῆς της μέσα στό φρενοκομιοῦ... Παραπονιῶσαν μόνον κάποτε γιὰ τοὺς κληρονόμους της πού τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει ἐντελῶς καὶ ἔξεκοκάλιζαν τὴν περσιόσια της, χωρὶς νὰ τὴν λογαριάζουν...

Τέλος ὅταν ἐννοίωσε τὸ θάνατο νὰ πλησιάξῃ, θέλοντας νὰ τιμωρήσῃ τοὺς κληρονόμους της γιὰ τὴν «ἐλάχιστη» ἱπποτικὴ διαγωγή τῶν ἀπέναντί της, ὅπως ἔλεγε, ἐκληροδότησε τὴν πῆλινη σουπιέρα στό Μουσεῖο τοῦ Λουβρῶν !

Ἐπειὰ ἀπὸ τὴν δωρεὰ αὐτὴ ἡ κ. Ὁρτανσία Παννεσκι, τὸ θῆμα αὐτὸ ἐνὸς τῶσον ἀθῶου ψέμματος τοῦ συζύγου της, πέθανε ἱκανοποιημένη...

Οἱ κληρονόμοι της δὲν λυπήθηκαν καθόλου γιὰτὶ ἔχασαν τὴ σουπιέρα. Τὴν εἶχαν δεῖ, ἤξεραν πὺς δὲν ἀξίζει τίποτα. Ἡ κληρονομιά πού ἔξεκοκάλιζαν ἦταν ἀρκετὴ. Ζούσαν πιά πλούσια κ' ἐπιδεικτικά. Ἀσημόνησαν πολὺ γρήγορα τὴν μακαρίτισσα Ὁρτανσία. Δὲν τῆς ἀγαθὰν οὔτε ἕνα καρφί, δὲν τοὺς ἄκουσε ποτὲ κανεὶς νὰ λένε γιὰ τὴ ψυχὴ της :
— Θεὸς σχαρῆστην !... Ἦταν τόσο καλὴ !...

Ζερμαίν Μπωμόν

ΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΠΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΠΑΤΑΛΩΝ

« Ὅποιος γευματίζει λιτὰ, δειπνᾷ πλούσια !... Τὸ μαργαριτὰκι τῆς Κλεοπάτρας. Τὰ πεῖο πλουδάκινα συμπόσια. Τὰ χρυσὰ πέταλα τῶν ἄλλων τοῦ Βοργία. Ὁ ζωγράφος Μπάουερ καὶ ὁ Θεοκυρὸς του. Πῶς τὸν ἐσπικάτλησε ἀψε-σβύς καὶ γιὰ νὰ μὴ... τὸν σκοτίζει ! »

'Ο Διογένης, βλέποντας κάποτε ἕναν ἄνθρωπο πού ἀπὸ τὴν πολλὴν του σπατάλη εἶχε φθάσει στό σημεῖο νὰ μὴ ἔχη νὰ φάῃ, στό δειπνο του, παρὰ μόνον ἔροφς ἑλιές, ἐγύρισε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἄν γευματίζεις πάντα τόσο λιτὰ, σήμερα δὲν... θά δειπνοῦσες τόσο ἄσχημα !

***

'Ο πὺρ σπάταλος ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἦταν—ὅπως ἀναφέρουν τοὺς λατίουνο ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Ὁράτιος—ὁ γυῖος τοῦ Λισόπου.

Σὲ κάποιον συμπόσιο, θέλοντας νὰ δοκιμάσῃ τὴ γούση εἶχαν τὰ... μαργαριτάρια, ἔρριξε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ, ἀξία ἐνὸς ἑκατομμυρίου «σεστερσίων», μέσα σὲ ἕνα ποτήρι... ἔβδι, κ' ἀφοῦ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ διέλυσε, τὸ... ἔπιε !... Τοῦ ἄρεσε δὲ τόσο πολὺ ἡ... γεύσις, ὡστε, γιὰ νὰ μὴ μείνουν παραπονεμένοι οἱ προσκαλεσμένοι του ἐκέρσασε ἕνα ἑκατόν μὲ τὸ ἴδιο πολῆτιμο ποτὸν διαλύσας στά ποτήρια τοὺς ἀνάλογα μαργαριτάρια...

***

Ἀπὸ τὸν Πλίνιο δανειζόμεθα καὶ τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο :

Ἡ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου Κλεοπάτρα ἐστοιχίζατο κάποτε μὲ τὸν Ἄντωνιο, ὅτι θά ἐξέδωε γιὰ ἕνα συμπόσιο ποσὸν ἑκατομμυρίων σεστερσίων. ἦτο ἀνο τὸν δύο ἑκατομμυρίων σημερινῶν λιθῶν ! Ὁ Ἄντωνίος ἐδέχθη τὸ στοίχημα, ὅρισε δὲ ὡς ἑλληνοδίκην κάποιον Πλάζων. Ἡ Κλεοπάτρα ἔδωσε τότε διαταγὴ νὰ ἐτοιμασθῇ μεγαλοπρεπῆς γεῦμα, ὅταν δὲ προσήλθεν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν τραπέζαν ἀνέλυσε μέσα σ' ἕνα ποτήρι μὲ ἔβδι ἕνα μαργαριτάρκι ἀξίᾳ ἐνὸς ἑκατομμυρίου καὶ τὸ ἔρορφησε !... Ἐτοιμαζόταν δὲ νὰ διαλύσῃ καὶ δεύτερο μαργαριτάρκι, ὅταν ὁ Πλάζων τὴν ἐσταμάτησε δηλώσας ὅτι εἶχε κερδίσει τὸ στοίχημα !

Ὅταν, ἀργότερα, ἡ Κλεοπάτρα ἀλλήθηκε κ' ἔβλεπε στά χεῖρα τοῦ ἔχθρου τῆς μαζί μὲ ὅλους τοὺς ἀλλῶς θησαυροὺς της, κατεσγῆθη καὶ τὸ περίφημο μαργαριτάρκι πού ἐπρόκειτο ν' ἀναλύσῃ καὶ νὰ τῆς κατὰ τὸ προαναφερόμενον συμπόσιον καὶ τὸ ὅποιον διεσώθη χάρις στὴν ἐπέμβαση τοῦ Πλάζου. Τὸ μαργαριτάρκι αὐτὸ τὸ ἔκοπαν εἰς δύο καὶ κατεσκέασαν ἕνα ζεύγος θαυμασίων σκουαριζιῶν, τὰ ὁποία ἀφιέρωσαν πρὸς Θεὸν Ἀφροδίτην τοῦ Πανδύου.

Κι' ἔτσι ὅπως τονίζει καὶ ὁ Πλίνιος, μὲ τὴν μισὴν ἀξίαν τοῦ δειπνοῦ μᾶς ἐταίρος, ἐστολίσθηκε μιὰ Θεὰ !...

***

Μέγας σπάταλος ἐπίσης ὄηρξεν ὁ Καίσαρ Βοργίας. Φαντασθῆτε ὅτι ὅς καὶ τὰ ἄλλα του ἀκόμη δὲ ἐπετάλωσε μὲ... χρυσὰ πέταλα. Τὰ πέταλα δὲ αὐτὰ δὲν τὰ ἐκάρφανε παρὶ μὲ... ἕνα μόνον καρφί γιὰ νὰ... χάνονται στό δρόμο καὶ νὰ τὰ μαζέψουν οἱ διαβάτες !...

***

Ἴδου τώρα καὶ μιὰ πρωτότυπη σπατάλη :
'Ο διάσημος ζωγράφος Μπάουερ ἐξήτησε κάποτε, ἀπὸ ἕναν ἑκατομμυριοῦχο ἄγγλο, ἑκατὸ χιλιάδες δουλὰκα γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ τὸ πορτραῖτο του. Ὁ ἄγγλος ἐδέχθη καὶ κατέβαλε τὸ ποσόν. Ὁ ζωγράφος, μὲλις εὐφρόνησε κάτοχος ἐνὸς τῶσον τεραστίου ποσοῦ το... σκόρπισε πάνω στό κρεβάτι του κ' ἄρχισε νὰ κλυτίζει ἐπὶ τῶν χρυσοῦν νομισμάτων, βράζοντας ἀνασθῆες κροναγὲς ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Κατόπι, ἐκάλεσε διαφόρους ἄνδρας καὶ γυναῖκες τῆς κατοικίας ὑποστάθμης καὶ τὸ ἔρριξε μαζί τους στὶς περὶ οργυώδεις διασκεδάσεις !...

Τρεῖς ἡμέρες, κατόπι δὲν ἀπέμεινε ἀπὸ ὅλο αὐτὸ τὸ τεράστιο ποσόν οὔτε πεντάρα !

Χωρὶς ἐν τούτοις νὰ μεγαλοχόλησῃ διόλου γι' αὐτὸ ὁ γλετζές καλλιτέχνης, ἔπιγε στὸν ἔμπορον τὸν πινάκων του (κάθε ζωγράφος, ὡς γνωστὸν, ἔχει κ' ἀπὸ ἕναν ἔμπορο ὁ ὁποῖος φροντίζει εἰδικῶς γιὰ τὴν πούληση τῶν ἔργων του) καὶ τοῦ... ἐξήτησε ἔρογασια.

— Μὰ καλὰ, τὸν ἐρώτησεν ὁ ἔμπορος, τί ἔκανες τὴν περιουσία σου ;

— Τὴν... ξεφορτώθηκα, ἀπήνησε μιλώντας ὁ Μπάουερ, γιὰ νὰ... μὴ μὲ σκοτίζῃ στὴ δουλειά μου !...

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,”

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΑΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων της, εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς : « Πάλατια πού ταξιδεύουν. » « Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσραήλ. » « Τὰ μαρτύρια τῶν Ἀστέρον τῆς δθόνης. » « Στὴ χώρα τοῦ Νεῖλου. » « Ἡ βροῖα τραγοῦδός Ραχάμ. » « Ἡ γυναῖκα χωρὶς ὄνομα, κλπ. κλπ. »

ΕΠΙΣΗΣ ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΟΝ, Διευθυντοῦ τῆς Ἀσφαλείας τῶν Παρισίων καὶ τὸ συναρπαστικὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Διονυσίου Κοκκίνου : "ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ,,"